

[Hans Rasmussen.]

positive resultat den politik, jeg har anlagt her.

Det forekommer mig i øvrigt, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen — det er vel kommet som et chok, at der nu stilles nogle forslag — ikke plejer at være så tungnem, når det drejer sig om pris- og avancementstop, udbyttebegrænsning og bunden opsparing. Der har det ærede medlem altid kunnet være med, og det er det, forslagene går ud på. Nu er det så vanskeligt for det ærede medlem at forstå forslagene, nu skal de granskes igennem på alle mulige måder, nu er det, ligesom det ærede medlem allierer sig med oppositionen. Nej, det ærede medlem skulle ligesom i sine unge dage være lidt gesvindt i hovedet, så kunne det være, det gik lidt hurtigere.

Jeg tror, at som regeringen har anlagt sine forslag her, er de vist navnlig til gavn for de lavtlønnede, for fagbevægelsens medlemmer og for den brede befolkning, fordi de ønsker en helhedsløsning på vor økonomiske situation.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg skal i hvert fald tjene debattens afslutning med ikke at gå ind på den historiske redegørelse, det ærede medlem hr. K. B. Andersen fremkom med.

Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at der var et spørgsmål, jeg har stillet ham et par gange, og som jeg anser det for meget væsentligt at få besvaret også af hensyn til at vurdere regeringens forhandlingsvilje. Jeg har spurgt den højtærede finansminister, hvis det er således, at man finder frem til, at der automatisk kommer forøgede indkomster ud over, hvad man nu budgetterer med, og at man kan nå frem til besparelser af større eller mindre omfang, om finansministeren så kan give folketinget det klare tilsagn, at i det omfang, det sker, kan man naturligvis give afkald på andre finansindtægter — det er den bundne opsparing, vi her taler om. Det svar må finansministeren kunne give os som rettesnor for situationen.

Om besparelsediskussionen kan jeg på nuværende tiespunkt blot sige, at vi sidste år nåede frem til en vej, der viste, at vi

kunne nå til besparelser i et vist omfang. Det er måske den mest effektive vej til besparelser, vi hidtil har haft gennem de senere år, og vi er naturligvis indstillet på med regeringen at forsøge at gå den samme vej.

Statsministeren fastholder stadig kravet om, at nu skal vi nå til afklaring i løbet af i morgen. Tænk, højtærede statsminister, om det krav var blevet stillet, da vi indledte forligsdrøftelserne sidste år. Så ved den højtærede statsminister, at så havde der ingen som helst muligheder været for folketinget til behandling af tingene. Den højtærede statsminister var, det vil jeg gerne medgive, i sine sidste bemærkninger noget mere afdæmpet i forhold til det stærke standpunkt, han stod med i sin forrige tale. Det kan måske give det indtryk, at den højtærede statsminister dog har fornemmelsen af at have været ude på en is, der ikke godt kan bære, hvis man også samtidig hermed vil varetage folkestyrets og folketingets sande værdighed og interesser.

Det, vi stadig vil undersøge, det, som vil være vor opgave og vil blive efterprøvet, vil ikke være, om der skal føres formelle drøftelser, men om der er vilje til en realitetsdrøftelse og realitetsbehandling af den økonomiske situation. Det er det, vi har erklæret os villige til.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg beder det ærede medlem hr. K. B. Andersen undskylde, at jeg ikke i en kort bemærkning kan besvare det, han sagde, heller ikke af den grund, at jeg ikke fik fat i det alt sammen på det sene tidspunkt. Der var kun én ting, jeg lagde mærke til i det ærede medlems lange fremstilling, det var, at på det tidspunkt, han talte om, var statsudgifterne 2½ milliard. Siden har vi fået en socialdemokratisk ledet regering, og nu er udgifterne 10,3 milliard. Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger til det ærede medlems dokumentation, som i øvrigt nok var rigtig.

Sambeskatningsspørgsmålet er ikke udklaret, siger den højtærede finansminister. Så har den højtærede finansminister ikke forstået den sammenhæng, der er mellem folketinget, hvor vi skulle forhøje proportional-